Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

9. ledna 2025 *

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Směrnice 2014/41/EU – Evropský vyšetřovací příkaz v trestních věcech – Věcná působnost – Pojem ‚vyšetřovací úkon' – Oznámení usnesení o podání obžaloby, které obsahuje i příkaz k vzetí do vazby a ke složení kauce – Výslech dotčené osoby"

Ve věci C-583/23 [Delda] [i],

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Cour de cassation (Kasační soud, Francie) ze dne 19. září 2023, došlým Soudnímu dvoru dne 22. září 2023, v řízení o uznání a výkonu evropského vyšetřovacího příkazu týkajícího se

AK,

za účasti:

Ministère public (státní zastupitelství)

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení: C. Lycourgos (zpravodaj), předseda třetího senátu vykonávající funkci předsedy čtvrtého senátu, S. Rodin a O. Spineanu-Matei, soudci,

generální advokát: A. M. Collins,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za AK: I. Zribi, avocate,

– za francouzskou vládu: R. Bénard, B. Dourthe a B. Fodda, jako zmocněnci,

– za nizozemskou vládu: M. K. Bulterman a J. M. Hoogveld, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi: F. Blanc, H. Leupold a J. Vondung, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: francouzština.

[i] Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádného z účastníků řízení.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 4. října 2024,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 1 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. 2014, L 130, s. 1).

2 Tato žádost byla předložena v rámci žádosti o výkon evropského vyšetřovacího příkazu týkajícího se AK, který vydaly španělské justiční orgány, ve Francii.

Právní rámec

Unijní právo

Úmluva ze dne 29. května 2000

3 Článek 5 Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Úř. věst. 2000, C 197, s. 3, dále jen „Úmluva ze dne 29. května 2000“), vypracované Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii, nadepsaný „Zasílání a doručování procesních písemností“, v odstavci 1 stanoví:

„Každý členský stát zasílá přímo poštou osobám, které se nacházejí na území jiného členského státu, jim určené procesní písemnosti.“

Směrnice 2014/41

4 V bodě 25 odůvodnění směrnice 2014/41 je uvedeno:

„Tato směrnice stanoví pravidla pro provedení vyšetřovacího úkonu ve všech fázích trestního řízení, včetně řízení před soudem, v případě potřeby za účasti dotčené osoby, s cílem získat důkazy. Evropský vyšetřovací příkaz může být kupříkladu vydán za účelem dočasného předání této osoby do vydávajícího státu nebo za účelem provedení výslechu prostřednictvím videokonference. Má-li však být osoba předána do jiného členského státu za účelem trestního stíhání včetně předvedení této osoby před soud pro účely soudního jednání, měl by být vydán evropský zatýkací rozkaz v souladu s rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV [ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34)].“

5 Článek 1 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Evropský vyšetřovací příkaz je rozhodnutí justičního orgánu vydané či potvrzené justičním orgánem jednoho členského státu (dále jen ‚vydávající stát‘) za účelem provedení jednoho nebo několika konkrétních vyšetřovacích úkonů v jiném členském státě (dále jen ‚vykonávající stát‘) s cílem získat důkazy v souladu s touto směrnicí.

Evropský vyšetřovací příkaz lze rovněž vydat k získání důkazů, které jsou již v držení příslušných orgánů vykonávajícího státu.“

6 Článek 3 uvedené směrnice stanoví:

„Evropský vyšetřovací příkaz se vztahuje na všechny vyšetřovací úkony s výjimkou vytváření společného vyšetřovacího týmu a shromažďování důkazů v rámci tohoto týmu podle článku 13 [Úmluvy ze dne 29. května 2000] a podle rámcového rozhodnutí Rady 2002/465/SVV [ze dne 13. června 2002 o společných vyšetřovacích týmech (Úř. věst. 2002, L 162, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 15)], s výjimkou pro účely použití čl. 13 odst. 8 [této] úmluvy a čl. 1 odst. 8 rámcového rozhodnutí.“

7 Článek 9 směrnice 2014/41 stanoví:

„1. Vykonávající orgán uzná bez dalších formalit evropský vyšetřovací příkaz předaný v souladu s touto směrnicí a zajistí jeho výkon stejným způsobem a za stejných podmínek, jako by daný vyšetřovací úkon byl nařízen orgánem vykonávajícího státu, ledaže se tento orgán rozhodne uplatnit některý z důvodů odmítnutí uznání nebo výkonu nebo některý z důvodů odkladu stanovených v této směrnici.

2. Pokud není v této směrnici stanoveno jinak, vykonávající orgán dodrží formální náležitosti a postupy výslovně uvedené vydávajícím orgánem, pokud tyto formální náležitosti a postupy nejsou v rozporu se základními právními zásadami vykonávajícího státu.

[…]

6. Vydávající a vykonávající orgán mohou za účelem usnadnění účinného uplatňování tohoto článku provádět vzájemné konzultace, a to všemi vhodnými prostředky.“

8 Článek 10 této směrnice stanoví v odstavcích 1 a 2:

„1. Vykonávající orgán využije, kdykoli je to možné, jiného vyšetřovacího úkonu, než který je uveden v evropském vyšetřovacím příkazu, pokud:

a) vyšetřovací úkon uvedený v evropském vyšetřovacím příkazu neexistuje v právním řádu vykonávajícího státu nebo

b) vyšetřovací úkon uvedený v evropském vyšetřovacím příkazu by nebyl v obdobném vnitrostátním případě dostupný.

2. Aniž je dotčen článek 11, odstavec 1 se nevztahuje na tyto vyšetřovací úkony, které musí být v právním řádu vykonávajícího státu vždy dostupné:

[…]

c) výslech svědka, znalce, oběti, podezřelé nebo obviněné osoby či třetí strany na území vykonávajícího státu;

[…]“

9 Článek 13 uvedené směrnice stanoví:

„1. Vykonávající orgán předá bez zbytečného odkladu vydávajícímu státu důkazy, které byly získány nebo které jsou již v držení příslušných orgánů vykonávajícího státu v důsledku výkonu evropského vyšetřovacího příkazu.

Důkazy jsou okamžitě předány příslušným orgánům vydávajícího státu, jež byly nápomocny při výkonu evropského vyšetřovacího příkazu podle čl. 9 odst. 4, pokud je v evropském vyšetřovacím příkazu takový požadavek uveden a umožňují-li to právní předpisy vykonávajícího státu.

[…]

4. Pokud jsou dotyčné předměty, listiny nebo údaje významné i pro jiná řízení, může vykonávající orgán na výslovnou žádost a po konzultaci s vydávajícím orgánem tyto důkazy dočasně předat za podmínky, že budou navráceny do vykonávajícího státu, jakmile je vydávající stát již nebude potřebovat nebo v jiné lhůtě či při jiné příležitosti, která bude stanovena dohodou mezi příslušnými orgány.“

10 Článek 15 odst. 1 téže směrnice stanoví:

„Uznání nebo výkon evropského vyšetřovacího příkazu mohou být ve vykonávajícím státě odloženy, jestliže:

[…]

b) jsou dotyčné předměty, listiny nebo údaje již používány v jiných řízeních, a to až do doby, kdy už jich není k tomuto účelu zapotřebí.“

11 Článek 22 odst. 1 směrnice 2014/41 stanoví:

„Evropský vyšetřovací příkaz může být vydán za účelem dočasného předání osoby, která se nachází ve vazbě či ve výkonu trestu odnětí svobody ve vykonávajícím státě, za účelem provedení vyšetřovacího úkonu ke shromáždění důkazů, při němž se vyžaduje přítomnost této osoby na území vydávajícího státu, za podmínky, že bude vrácena ve lhůtě stanovené vykonávajícím státem.“

12 Článek 23 odst. 1 této směrnice zní:

„Evropský vyšetřovací příkaz lze vydat v případě dočasného předání osoby ve vazbě či ve výkonu trestu odnětí svobody ve vydávajícím státě za účelem provedení vyšetřovacího úkonu ke shromáždění důkazů a při němž se požaduje přítomnost této osoby na území vykonávajícího státu.“

13 Článek 24 odst. 1 uvedené směrnice stanoví:

„Nachází-li se osoba na území vykonávajícího státu a má-li být tato osoba vyslechnuta jako svědek nebo znalec příslušnými orgány vydávajícího státu, může vydávající orgán vydat evropský vyšetřovací příkaz za účelem provedení výslechu svědka nebo znalce prostřednictvím videokonference nebo jiného audiovizuálního přenosu v souladu s odstavci 5 až 7.

Vydávající orgán může rovněž vydat evropský vyšetřovací příkaz za účelem provedení výslechu podezřelé nebo obviněné osoby prostřednictvím videokonference nebo jiného audiovizuálního přenosu.“

14 Formulář evropského vyšetřovacího příkazu, který je uveden v příloze A téže směrnice, obsahuje mimo jiné oddíl, nadepsaný „Vyšetřovací úkon nebo úkony, které mají být provedeny“, která obsahuje několik políček k zaškrtnutí, a mezi nimi kolonku „výslech podezřelé nebo obviněné osoby“, jakož i oddíl nadepsaný „Důvody pro vydání evropského vyšetřovacího příkazu“, v němž má justiční orgán vydávajícího státu uvést důvody, proč je takový příkaz vydáván.

Francouzské právo

15 Článek 694-16 trestního řádu stanoví:

„Evropský vyšetřovací příkaz je soudní rozhodnutí vydané členským státem, který je označován jako vydávající stát, kterým se jiný členský stát, označovaný jako vykonávající stát, žádá, aby za použití formulářů společných všem státům provedl v určité lhůtě na svém území vyšetřování za účelem získání důkazů týkajících se trestného činu nebo předání důkazů, které již má k dispozici.

Účelem vyšetřovacího příkazu může být rovněž zamezit dočasně na území vykonávajícího státu zničení, pozměnění, přemístění, převodu nebo zcizení předmětů, jež mohou sloužit jako důkazy.

Jeho účelem může být rovněž dočasné předání osoby, která se nachází ve vazbě či ve výkonu trestu odnětí svobody ve vykonávajícím státě, do vydávajícího státu za účelem provedení procesních úkonů ve vydávajícím státě, které vyžadují přítomnost této osoby, nebo dočasné předání osoby, která se nachází ve vazbě či ve výkonu trestu odnětí svobody ve vydávajícím státě, do vykonávajícího státu za účelem účasti na požadovaném vyšetřování na tomto území.

Důkazy uvedené v prvních dvou odstavcích se mohou týkat i porušení povinností určitou osobou, které vyplývají z odsouzení v trestním řízení, i když toto porušení není trestným činem.“

16 Článek 696-44 tohoto zákona stanoví:

„V případě, že je trestní stíhání zahájeno v zahraničí, a považuje-li zahraniční vláda za nezbytné doručit procesní písemnost nebo rozsudek osobě s bydlištěm na francouzském území, se písemnost předá formou stanovenou v článcích 696-8 a 696-9, případně s překladem do francouzského jazyka. Doručení se provádí osobně na žádost ministère public (státní zastupitelství). Prvopis s vyznačením doručení se stejným způsobem zašle dožadující vládě.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

17 Dne 1. března 2021 vydaly španělské justiční orgány evropský vyšetřovací příkaz určený francouzským justičním orgánům, v němž požádaly, aby bylo AK uvězněné ve Francii doručeno usnesení o podání obžaloby, které dne 30. září 2009 vydal Juzgado Central de Instrucción no 4 de la Audiencia Nacional (Ústřední vyšetřovací soud č. 4 při Vrchním soudu, Španělsko), a aby se tato osoba mohla za přítomnosti svého obhájce „vyjádřit k dotčeným skutkům“. K tomuto usnesení byl připojen příkaz k vzetí do vazby a ke složení kauce ve výši 30 000 eur.

18 Dne 19. července 2021 juge d’instruction du tribunal judiciaire de Paris (vyšetřující soudce soudu v Paříži, Francie) prostřednictvím protokolu oznámil AK za přítomnosti jejího obhájce usnesení o podání obžaloby, předal dotyčné a jejímu obhájci kopii tohoto usnesení ve španělském jazyce a zaznamenal její výpověď. Dne 20. července 2021 podala AK u cour d’appel de Paris (Odvolací soud v Paříži, Francie) návrh na zrušení tohoto výslechu z důvodu, že žádost španělských orgánů nepředstavuje evropský vyšetřovací příkaz, který je definován v článku 694-16 trestního řádu.

19 Dne 20. dubna 2022 cour d'appel de Paris (Odvolací soud v Paříži) tento návrh zamítl a mimo jiné uvedl, že španělské justiční orgány požadovaly nejen to, aby AK bylo oznámeno usnesení o podání obžaloby, ale také, aby jí bylo umožněno „vyjádřit se k dotčeným skutkům". Uvedený soud rovněž poznamenal, zaprvé že v rozhodnutí španělských justičních orgánů je v části „Důvody pro vydání evropského vyšetřovacího příkazu" uvedeno, že požadované úkony jsou součástí „ověřování spáchání činu se všemi okolnostmi, které mohou mít vliv na jeho kvalifikaci a na vinu pachatelů", a zadruhé že španělské orgány v části „Vyšetřovací úkon nebo úkony, které mají být provedeny" sice nezaškrtly políčko „výslech podezřelé nebo obviněné osoby", avšak jasně požádaly, aby byla výpověď AK ohledně činu, z jehož spáchání byla podezřelá, zaznamenána do protokolu. Na základě toho dospěl cour d'appel de Paris (Odvolací soud v Paříži) k závěru, že španělské orgány svou žádostí, aby se dotyčná v přítomnosti svého obhájce a při dodržení práva na obhajobu vyjádřila k danému činu, požádaly o provedení vyšetřování za účelem získání důkazů týkajících se trestného činu.

20 AK podala proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek ke Cour de cassation (Kasační soud, Francie), který je předkládajícím soudem. V této souvislosti uvedla, že předmětem evropského vyšetřovacího příkazu nemůže být sdělení vznesených obvinění a vyrozumění dotyčné o tom, že věc byla předána soudu k projednání, jelikož se na takové oznámení vztahují jiné nástroje justiční spolupráce, zejména článek 696-44 trestního řádu.

21 Generální advokát při Cour de cassation (Kasační soud, Francie) naopak v rámci řízení před uvedeným soudem uvedl, že příkaz vydaný španělskými justičními orgány zahrnuje vyšetřovací úkony, jež se neoddělitelně týkají oznámení usnesení o podání obžaloby proti AK a získání její výpovědi soudcem za přítomnosti jejího obhájce, aby bylo dodrženo její právo na obhajobu, takže cílem tohoto příkazu je provedení vyšetřování za účelem získání důkazů týkajících se trestného činu.

22 Předkládající soud, který zdůrazňuje, že směrnice 2014/41 byla do francouzského právního řádu provedena článkem 694-15 a násl. trestního řádu, podotýká, že se Soudní dvůr nikdy nevyjádřil k věcné působnosti evropského vyšetřovacího příkazu, a konkrétně k otázce, zda zahrnuje oznámení usnesení o podání obžaloby, k němuž je připojen příkaz k vzetí do vazby a ke složení kauce.

23 Za těchto podmínek se Cour de cassation (Kasační soud, Francie) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být články 1 a 3 směrnice 2014/41 vykládány v tom smyslu, že justičnímu orgánu členského státu umožňují vydat nebo potvrdit evropský vyšetřovací příkaz směřující zaprvé k tomu, aby bylo dotčené osobě oznámeno usnesení o podání obžaloby, které navíc obsahuje příkaz ke vzetí do vazby a ke složení kauce, a zadruhé k tomu, aby byla tato osoba vyslechnuta tak, aby se mohla v přítomnosti svého advokáta jakýmkoli užitečným způsobem vyjádřit ke skutkům udávaným v uvedeném usnesení?"

Řízení před Soudním dvorem

24 V odpovědi na žádost Soudního dvora o informace zaslanou dne 27. října 2023 předkládající soud dne 23. listopadu 2023 uvedl, že AK byla dne 9. září 2022 předána španělským justičním orgánům na základě výkonu tří rozsudků, vydaných ve dnech 26. září 2018 a 9. října 2019 cour d'appel de Paris (Odvolací soud v Paříži), a že španělským justičním orgánům byl předán protokol o výslechu ze dne 19. července 2021.

K předběžné otázce

25 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda články 1 a 3 směrnice 2014/41 musí být vykládány v tom smyslu, že rozhodnutí, kterým justiční orgán jednoho členského státu žádá justiční orgán jiného členského státu, aby dotčené osobě jednak oznámil usnesení o podání obžaloby, která se jí týká, k němuž je připojen příkaz ke vzetí do vazby a ke složení kauce, a jednak jí umožnil vyjádřit se ke skutkům uvedeným v tomto usnesení, představuje vyšetřovací úkon, který může být předmětem evropského vyšetřovacího příkazu ve smyslu této směrnice.

26 Článek 1 směrnice 2014/41 stanoví, že evropský vyšetřovací příkaz je rozhodnutí justičního orgánu vydané či potvrzené justičním orgánem vydávajícího členského státu za účelem provedení jednoho nebo několika konkrétních vyšetřovacích úkonů ve vykonávajícím členském státě s cílem získat důkazy. Podle článku 3 této směrnice se evropský vyšetřovací příkaz vztahuje na všechny vyšetřovací úkony s výjimkou vytváření společného vyšetřovacího týmu a shromažďování důkazů v rámci tohoto týmu.

27 V tomto ohledu je třeba v první řadě uvést, že směrnice 2014/41 nedefinuje, co je třeba rozumět „vyšetřovacím úkonem" ve smyslu článků 1 a 3, ani neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení tohoto pojmu. Tento pojem tedy musí být v unijním právu vykládán autonomním způsobem s ohledem nejen na jejich znění, ale i s přihlédnutím ke kontextu těchto ustanovení a k cílům sledovaným právní úpravou, jejíž jsou součástí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. dubna 2024, M. N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, bod 109].

28 Pokud jde zaprvé o znění článků 1 a 3 směrnice 2014/41, pojem „vyšetřovací úkon" se pro účely trestního stíhání vztahuje podle svého obvyklého smyslu na každé vyšetřování určené k prokázání existence trestného činu, okolností, za kterých byl spáchán, jakož i zjištění pachatele. Tento výklad je potvrzen popisem obsaženým zejména v tomto článku 1, podle kterého musí vyšetřovací úkon směřovat k tomu, aby vydávající členský stát získal „důkazy".

29 Zadruhé, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 28 až 30 svého stanoviska, tento výklad je potvrzen kontextem, do něhož spadají články 1 a 3 směrnice 2014/41.

30 Nejprve je nutno poukázat na to, že čl. 10 odst. 2, stejně jako články 24 až 31 směrnice 2014/41, vyjmenovávají řadu vyšetřovacích úkonů, které všechny směřují k získání důkazů určených k prokázání skutkového stavu nebo zjištění totožnosti jejich pachatele.

31 Dále je třeba uvést, že z článků 22 a 23 této směrnice vyplývá, že předmětem evropského vyšetřovacího příkazu může být i předání osoby, která se nachází ve vazbě či ve výkonu trestu odnětí svobody, avšak tyto články upřesňují, že k takovému předání může dojít pouze za účelem provedení vyšetřovacího úkonu ke shromáždění důkazů, při němž se vyžaduje přítomnost této osoby na území členského státu, do kterého má být předána. Z bodu 25 odůvodnění uvedené

směrnice naopak vyplývá, že má-li být dotčená osoba předána do jiného členského státu za účelem trestního stíhání, včetně předvedení této osoby před soud pro účely soudního jednání, musí být vydán evropský zatýkací rozkaz, aniž může být nahrazen evropským vyšetřovacím příkazem.

32 A konečně z článků 13 a 15 směrnice 2014/41 vyplývá, že účelem vydání evropského vyšetřovacího příkazu je, aby důkazy, které byly získány nebo jsou již v držení orgánů vykonávajícího členského státu, byly předány vydávajícímu členskému státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. září 2021, Finanzamt für Steuerstrafsachen und Steuerfahndung Münster, C-66/20, EU:C:2021:670, bod 41). Vyšetřovací úkon musí proto v konečném důsledku směřovat k tomu, aby vykonávající členský stát předal určité důkazy vydávajícímu členskému státu, přičemž tyto důkazy jsou v čl. 13 odst. 4 a čl. 15 odst. 1 písm. b) označeny jako předměty, listiny nebo údaje.

33 Zatřetí tento výklad pojmu „vyšetřovací úkon“ je rovněž potvrzen cílem sledovaným směrnicí 2014/41.

34 Účelem této směrnice je totiž zaprvé nahradit stávající roztříštěný a složitý rámec pro shromažďování důkazních prostředků v trestních věcech s přeshraničním rozměrem a zavedením zjednodušeného a efektivnějšího systému založeného na jednotném nástroji nazvaném „evropský vyšetřovací příkaz“ usnadnit a urychlit justiční spolupráci [rozsudek ze dne 30. dubna 2024, M. N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, bod 86]. Z toho vyplývá, že unijní normotvůrce přijetím uvedené směrnice zamýšlel zlepšit justiční spolupráci v oblasti získávání důkazů v přeshraničních trestních věcech.

35 Zadruhé cíl spočívající ve zjednodušené a účinné justiční spolupráci sledovaný směrnicí 2014/41 vyžaduje prostou a jednoznačnou identifikaci klíčových prvků mechanismu evropského vyšetřovacího příkazu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. března 2023, Staatsanwaltschaft Graz (Finanční úřad pro daňové trestní věci v Düsseldorfu), C-16/22, EU:C:2023:148, bod 43]. Jedním z těchto klíčových prvků je přitom samotný pojem „vyšetřovací úkon“, takže i tento cíl svědčí ve prospěch takové jednoduché a obvyklé definice tohoto pojmu, jako je definice uvedená v bodě 28 tohoto rozsudku.

36 Ve druhé řadě je nutno zkoumat, zda opatření požadovaná takovým rozhodnutím, jako je rozhodnutí dotčené v původním řízení, představují vyšetřovací úkony ve smyslu směrnice 2014/41.

37 Pokud jde zaprvé o žádost justičních orgánů členského státu adresovanou justičním orgánům jiného členského státu, aby dotyčné osobě oznámily usnesení o podání obžaloby, která se jí týká, je třeba uvést, že takové oznámení nemůže jako takové představovat vyšetřovací úkon ve smyslu této směrnice. Účelem takového oznámení není totiž získání důkazů, nýbrž představuje procesní povinnost, která je určena k tomu, aby trestní stíhání zahájené proti dotyčné osobě, postoupilo kupředu. Jak uvedl generální advokát v bodě 34 svého stanoviska, doručení takové písemnosti do jiného členského státu se tedy v zásadě neřídí uvedenou směrnicí, ale článkem 5 úmluvy ze dne 29. května 2000.

38 Zadruhé na tomto konstatování nemění nic skutečnost, že k usnesení o podání obžaloby je tak jako v projednávané věci připojen příkaz ke složení kauce, jelikož ani povinnost složit takovou kauci nepředstavuje vyšetřovací úkon ve smyslu směrnice 2014/41, jak vyplývá z bodů 27 až 35 tohoto rozsudku.

39 Pokud jde zatřetí o příkaz k vzetí do vazby, který může být rovněž připojen k usnesení o podání obžaloby, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že s výjimkou případů předání osob, které již byly zadrženy za účelem provedení vyšetřovacího úkonu, na něž se vztahují články 22 a 23 této směrnice, evropský vyšetřovací příkaz nemůže zasáhnout do práva dotčené osoby na svobodu zakotveného v článku 6 Listiny základních práv Evropské unie [rozsudek ze dne 8. prosince 2020, Staatsanwaltschaft Wien (Padělané platební příkazy), C-584/19, EU:C:2020:1002, bod 73].

40 Z toho vyplývá, že s výjimkou případů uvedených v těchto článcích 22 a 23, které zjevně nejsou relevantní v projednávané věci, nemůže evropský vyšetřovací příkaz obsahovat žádost o umístění osoby, na kterou se tato žádost vztahuje, do vazby, nebo o její ponechání ve vazbě.

41 Pokud jde začtvrté o žádost o výslech osoby, na niž se vztahuje usnesení o podání obžaloby, je pravda, že čl. 10 odst. 2 písm. c) a čl. 24 odst. 1 druhý pododstavec směrnice 2014/41 výslovně uvádějí výslech podezřelé nebo obviněné osoby mezi úkony, které by mohly být předmětem evropského vyšetřovacího příkazu ve smyslu této směrnice.

42 Jak však zdůraznil generální advokát v bodě 41 svého stanoviska, k tomu, aby taková žádost o výslech mohla spadat do působnosti směrnice 2014/41, musí být jejím účelem získání důkazů ve smyslu této směrnice. Naopak výslech, jehož jediným cílem by bylo umožnit stíhané osobě vyjádřit se k trestnímu stíhání, které je proti ní vedeno, nelze považovat za vyšetřovací úkon ve smyslu uvedené směrnice. V projednávané věci musí předkládající soud určit přesný účel žádosti španělských justičních orgánů o výslech AK.

43 Za účelem poskytnutí úplné odpovědi předkládajícímu soudu je třeba ještě nejprve upřesnit, že pokud by předmětem této žádosti o výslech nebylo shromáždění důkazů, nemohly by francouzské orgány legálně vyhovět na základě směrnice 2014/41 rozhodnutí přijatému španělskými justičními orgány.

44 Kdyby bylo naopak předmětem uvedené žádosti o výslech shromáždění důkazů a španělské justiční orgány v rozhodnutí dotčeném v původním řízení uvedly, že podle jejich vnitrostátního práva může být AK vyslechnuta až po oznámení usnesení o podání obžaloby, bylo by třeba konstatovat, že, odchylně od toho, co bylo uvedeno v bodě 37 tohoto rozsudku, může být o takové oznámení požádáno prostřednictvím evropského vyšetřovacího příkazu. Z článku 9 odst. 2 směrnice 2014/41 totiž vyplývá, že vykonávající orgán má povinnost dodržet formální náležitosti a postupy výslovně uvedené vydávajícím orgánem.

45 V tomto posledně uvedeném případě by tedy francouzské justiční orgány byly v zásadě povinny, aniž jsou dotčeny důvody pro neuznání, odmítnutí a odklad stanovené ve směrnici 2014/41, vykonat rozhodnutí dotčené ve věci v původním řízení v rozsahu, v němž se týká jak oznámení usnesení o podání obžaloby týkající se AK, tak jejího výslechu, s vyloučením příkazu k vzetí do vazby a ke složení kauce, který byl připojen k tomuto usnesení.

46 K takovému částečnému výkonu rozhodnutí dotčeného v původním řízení by však mohlo dojít až poté, co by francouzské orgány na základě čl. 9 odst. 6 směrnice 2014/41 ověřily u španělských orgánů, že nemají námitky proti tomu, aby bylo uvedené žádosti vyhověno pouze částečně.

47 Z povinnosti loajální spolupráce zakotvené v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci SEU totiž vyplývá, že v zájmu zajištění účinné spolupráce v trestních věcech musí orgány vystavující a vykonávající evropský vyšetřovací příkaz plně využívat nástroje stanovené ve směrnici 2014/41 s cílem

podpořit vzájemnou důvěru, na které je tato spolupráce založena [obdobně viz rozsudek ze dne 18. dubna 2023, E. D. L. (Důvod odmítnutí na základě onemocnění), C-699/21, EU:C:2023:295, body 45 a 46].

48 A konečně, pokud by předmětem žádosti o výslech AK bylo shromáždění důkazů a v rozhodnutí španělských orgánů dotčeném v původním řízení by se neobjevila žádná taková zmínka, jako je zmínka uvedená v bodě 44 tohoto rozsudku, bylo by třeba mít za to, že by francouzské orgány byly v zásadě povinny vyhovět pouze této žádosti o výslech poté, co by u španělských justičních orgánů ověřily, že nemají námitky proti tomu, aby bylo této žádosti vyhověno pouze částečně, aniž by byly dotčeny důvody pro neuznání, odmítnutí a odklad stanovené ve směrnici 2014/41.

49 Z výše uvedených úvah vyplývá, že články 1 a 3 směrnice 2014/41 musí být vykládány v tom smyslu, že:

– rozhodnutí, kterým justiční orgán jednoho členského státu žádá justiční orgán jiného členského státu, aby určité osobě oznámil usnesení o podání obžaloby, která se jí týká, nepředstavuje jako takové evropský vyšetřovací příkaz ve smyslu této směrnice;

– rozhodnutí, kterým justiční orgán jednoho členského státu žádá justiční orgán jiného členského státu o vzetí určité osoby do vazby pro jiné účely, než které jsou uvedeny v článcích 22 a 23 uvedené směrnice, nebo o uložení povinnosti této osobě složit kauci, nepředstavuje evropský vyšetřovací příkaz ve smyslu téže směrnice;

– rozhodnutí, kterým justiční orgán jednoho členského státu žádá justiční orgán jiného členského státu, aby určité osobě umožnil vyjádřit se ke skutkům uvedeným v usnesení o podání obžaloby, která se jí týká, představuje evropský vyšetřovací příkaz ve smyslu směrnice 2014/41, pokud je účelem této žádosti o výslech shromáždění důkazů.

K nákladům řízení

50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Články 1 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech

musí být vykládány v tom smyslu, že

– **rozhodnutí, kterým justiční orgán jednoho členského státu žádá justiční orgán jiného členského státu, aby určité osobě oznámil usnesení o podání obžaloby, která se jí týká, nepředstavuje jako takové evropský vyšetřovací příkaz ve smyslu této směrnice;**

– **rozhodnutí, kterým justiční orgán jednoho členského státu žádá justiční orgán jiného členského státu o vzetí určité osoby do vazby pro jiné účely, než které jsou uvedeny**

v článcích 22 a 23 uvedené směrnice, nebo o uložení povinnosti této osobě složit kauci, nepředstavuje evropský vyšetřovací příkaz ve smyslu téže směrnice;

– **rozhodnutí, kterým justiční orgán jednoho členského státu žádá justiční orgán jiného členského státu, aby určité osobě umožnil vyjádřit se ke skutkům uvedeným v usnesení o podání obžaloby, která se jí týká, představuje evropský vyšetřovací příkaz ve smyslu směrnice 2014/41, pokud je účelem této žádosti o výslech shromáždění důkazů.**

Podpisy